

Mehmet Kamış

AK Parti'deki bu deęişim neden?

AK Parti Grup Başkan Vekili Mustafa Elitaş ile Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın, Ergenekon ve Balyoz'da yeniden yargılanmanın önünü açacak yasal düzenlemeler yapılabileceğinin sinyallerini vermesi, iktidar partisinin nereye gittiği sorusunu iyice gündemimize yerleştiriyor.

Daha düne kadar askerî vesayeti bitirmekle övünen ve bunun siyasi getirisini de seçimlerde bir hayli alan bu partinin yetkilileri, 2011 seçimleri öncesindeki politikaların ve söylenenlerin gerçek olmadığını adeta itiraf ediyor. Darbe girişiminden dolayı tutuklanan askerlerin yeniden yargılanmalarının önünü açacaklarının mesajını veriyorlar.

Dün Ergenekon'la yaka-paça mücadele ettiğini düşündüğümüz bir parti bugün o yapıya kumpas kurulduğunu söylüyorsa, birkaç ay gibi kısa bir süre içinde birbiriyle bu denli çelişen politikalar izliyorsa, bunu nasıl okumak gerekir bilemiyorum. 12 Haziran 2011 seçimlerine kadar daha çok demokrasiyi, daha çok insan haklarını, daha çok şeffaflığı savunan en azından bizim öyle bildiğimiz bir partiye ne oldu da bugün 180 derece farklı şeyler söyleyip, bir o kadar da çelişkili politikalar içine giriyor? Ne oldu da bizi hem evrensel hukuk, hem demokrasi hem de ekonomik olarak belli bir çığaya yükselten ve daha da yükseltmesi

beklenen AB hedefinden vazgeçtik? Birkaç senedir İran ile girişilen karmaşık ticari ilişkilerin izleri sürülürse, biraz önce saydığım çelişkileri anlamamızı sağlayacak bazı ipuçları bulunabilir mi diye düşünmüyor değilim.

Dünyadan kopmuş, büyük oranda kendi içine çekilmiş, demokrasisi tartışmalı olan ülkelerde, şeffaf olmayan şeyler yapmak daha kolaydır. Şifahi kültür ile işlerin yürütüldüğü, ekonominin kayıtsız ya da belgesiz işlere imkân tanıdığı ülkelerde, para akışını istediğiniz yöne çevirebilirsiniz. Bunu da vatan, millet, bağımsız inisiyatif gibi sözlerle süslediğinizde her itirazı susturabilirsiniz. Ne zaman birisi çıkıp hesap sormaya yeltense bunu düşman safına koymanız, İsrail'in ya da ABD'nin uşağı haline getirmeniz bir hayli kolaydır.

Demokrasinin bütün kurumlarıyla yerleştiği, evrensel hukuk ilkelerinin yönetimde etkili olduğu ülkelerde ise idari tasarruflar ve harcamalar şeffaf olmak durumundadır. Bu ülkelerde böylesine kayıt dışı ilişkiler kurmanız mümkün olmaz. 12 Haziran seçimlerinden sonra gitmekten vazgeçtiğimiz 'AB yolu' demek; 'kayıt' demek, 'hukuk' demek, 'herkese eşitlik' demek, 'kurumsallaşmak' demektir. Yani o dünyada kanun dışı işler yapmadığınız müddetçe, kimse devlet ihalelerinden dışlanamaz, bütün ihaleler ya da imtiyazlar; eş-dost, tanıdık ya da yakınım gibi kriterlerle dağıtılamaz. Kimse hukukun suç saymadığı bir durumdan ya da taşıdığı aidiyetten dolayı dışlanamaz, ötekileştirilmez.

Yanlış anlaşılmasın, ben, para trafiğinde kimseye hesap vermek zorunda kalmayınlar, kayıt dışı işler daha kolay yapılabilir diye Türkiye rotasını Batı'dan Doğu'ya çevirdi,

demiyorum. Ancak Türkiye'nin yönünün, şeffaf ve hesap verebilir bir yönetim anlayışından -daha İslami değil- şarklı bir yönetim anlayışına doğru dümen kırdığını ve bunun da hiç iç açıcı bir durum olmadığını söylemek pekâlâ mümkün.

Bu açıdan baktığınızda ülkede bugün yaşananları cemaat-AK Parti kavgası olarak görmek, olayı saptırmaktan başka bir şey değildir. Türkiye bugün, on yıllardır iğneyle kuyu kaza kaza elde ettiği kazanımların yok olup olmamasının kavgası içindedir. Devletin yönünü çevirdiği şarklı yönetim anlayışının, şeffaflıktan ve hesap verilebilirlikten uzak olması nedeniyle belirli bir yönetici elit haricinde kimsenin hayrına olmadığı ortadadır.

2014-01-01
